

**Білоцерківська міська рада, відділ культури і туризму
Білоцерківська міська централізована
бібліотечна система
Центральна бібліотека для дітей
Літературна студія «Рожевий ранок»**

Літературний альманах

ДИВО СТОГОЛОСЕ

**до 200-річчя з дня народження
Великого Кобзаря**

**Біла Церква
2014**

ББК 84.4 УКР6

Диво стоголосе : літературний альманах / БМЦБС, ЦБ для дітей ; ред., авт. передм. В.І.Дідківський. – Біла Церква : 2014. – 130с.

При центральній бібліотеці для дітей міської ЦБС працює літературна студія «Рожевий ранок». Керує студією член Національної спілки письменників України Володимир Дідківський. Пропонуємо читачам кращі доробки літстудійців.

«Рожевий ранок» над срібною Россю

Гурт літературно обдарованої молоді в місті над Россю творчо зростає. Лише рік працює літературна студія при центральній бібліотеці для дітей, а вже має власне обличчя, вагомі напрацювання.

Віє оптимізмом від оригінальності образів, різножанровості: проза, класичний вірш, верлібр і навіть гумор.

За одним творчим столом сидять учні початкової школи й старшокласники. І це звичайне явище в літературному колі. Рівень таланту не залежить од віку. Іноді зовсім юні школярики-початківці подають приклад старшим, бо сприймають світ по-своєму, здатні вихопити момент із життя такий, що дорослим зась.

Ось як проникає в загадки природи зовсім юна Вероніка Рухаленко:

– *Квіточко, квіточко!*
Де ти гуляла?..
– *В хатці під листячком –*
зимувала!
Осінню стала
маленьким зернятком...
Сонце пригріло –
я й виросла з хатки!

Десятирічна Яна Баркова зображує казковий світ з легким відтінком іронії:

Де завжди цвіте весна,
Є країна чарівна...

*Там із печива хатини,
Скрізь ростуть куці малини,
Із морозива хмарини,
Замість сонця –
мандарини!..*

А як щиро про рідний край каже восьмикласниця Марина Дубовик:

*Не впізнаю кохану річку:
На тихих плесах дивний спокій,
Звивається, неначе стрічка,
Моя красуня синьоока!..*

*І береги вмиває сиві
Святою тихою водою...
Моя ріка – то справжнє диво
За Палієвою горою!..*

Павло Груленко, випускник, переможець численних дитячих літературних конкурсів, має власну збілочку з метафоричною назвою «Біль вишневого цвіту». Досить прочитати кілька рядочків, щоб визначити рівень асоціативного мислення юного поета:

*Ніч...
Притулилась
до хмарки причаєно
біла зоря...*

*Скеля спіткнулась над Россю...
Тонуть мости...
Сумно спадає осінь
з верб золотих...*

Старшокласниця Поліна Кириченко розмовляє з читачем оригінальною мовою власних афоризмів:

* * *

Людина самотня без сонця: навіть власна тінь покидає її в похмурий день...

* * *

Люди ніколи не винайдуть ліків од меланхолії осені!..

* * *

Час біг так швидко, що забував озиратися, чи встигаю за ним я...

Нехай Господь дає сили юним талантам, а рідний край і Кобзареве Слово наснажують на творчість.

Володимир Дідківський,
*керівник літстудії «Рожевий ранок»,
член НСПУ*

Шевченкове Слово

Шевченкове Слово –
І любе, і миле,
В Шевченковім Слові –
І мужність, і сила!..

В тім слові-перлині –
Намисто калини...
В нім – велич і слава!
І біль України...

В неволі, в кайданах
Те слово мужніло,
Майбутнє щасливе
Пророчило сміло!..

Шевченкове Слово –
Це мови основа!
Хай вічно лунає
Шевченкове Слово!

*Діана Ляшенко,
Білоцерківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №15*

Марина Дубовик,
*Білоцерківська загальноосвітня школа
I-III ступенів №11*

Кобзареві

Душа свята
у вербах над ставами,
І в буйному
бездонному Дніпрі,
І в небі
над вишневими садами,
У спалахах
вечірньої зорі...

* * *

Поезія – це серця цвіт!..

* * *

Не впізнаю кохану річку:
На тихих плесах дивний спокій,
Звивається, неначе стрічка,
Моя красуня синьоока!..

І береги вмиває сиві
Святою теплою водою...
Моя ріка – то справжнє диво
За Палієвою горою!..

* * *

Купаюся в небесній хвилі,
На вітряних злітаю крилах!..
Лиш я й хмарки на небосхилі,
А під крилом – Вітчизна мила!..

Хмарки тендітні, мов пір'їни,
Легенькі постаті летучі,
Танцюють, грають,
в далеч линуть,
Минаючи вершини й кручі...

Дивлюсь: на землю сів світанок...
З-під хмарки промені, як вії!..
Підморгує рожевий ранок,
Мов дівчині, «Олександрії»!..

* * *

Схилилось до мене
склепіння небесне...
Мені посміхнулося
сонце грайливе...
Крокую стежиною
в зоряний Всесвіт,
Бо я на землі
і на небі щаслива!..

Засяє комета
в космічній просторі –
Планета зійде
із нудної орбіти!..
Зіниці яскраво
засяють, мов зорі,
І радість мою
не сховати од світу!..

* * *

Дивовижна квітка – першоцвіт!..
Символ радості, пробудження, тепла!..
Весняний купається в ній світ!..
Квітка нам кохання принесла!..

* * *

Над віками рясно
Падають зірки...
Лиш моя не згасне
На крилі ріки!..

Зимове щастя

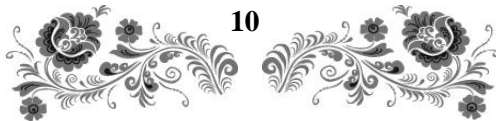
Розправила крила
вечірна хурделиця –
Капризна, химерна, примхлива...
Снігами холодними,
кригою стелиться...
А я і весела, й щаслива!..

Коли б то на світі
була хуртовиною,
Студені вітри б розпустила:
Раділа б казковою
світлою дниною,
Що сонце тримає на крилах!..

* * *

Нехай злітають іскри,
здіймаючи пожежу,
Нехай огненні бурі,
нехай гучні громи...
Хай полум'я до неба
зведе пекельні вежі,
Мене врятує Ангел
з рожевими крильми!..

Нехай розтroachать хвилі
громади скель на брили!..
Нехай потужний вибух
планету розіб'є!..
Мій світлий, чистий Ангел
збере останні сили!..
Мій Ангеле крилатий,
спасибі, що ти є...
спасибі, що ти є...

* * *

Гаснуть тихі зорі,
Мов ясний кришталь...
Над земним простором
Темно-синя шаль...
Місяченько сріблом
Заливає гай,
Осяває німбом
Надвечірній рай...

* * *

О. Браницькій

В ясних очах – печаль мадонни,
В думках – рої зізнань в коханні,
Під серцем – вістря Купідона,
Захоплення й розчарування...

Довкіл – галяви трав духмяних,
Ялин верхів'я світло-сиві...
Стрічає сонячний рум'янець
Крилату діву чорнобриву!..

Мов понад хмари янгол білий,
Усміхнена рушає в мандри
Під перламутровим вітрилом
«Олександрії»... Олександра...

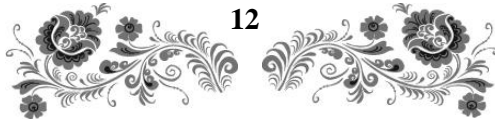

Павло Груленко,
Білоцерківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №15

* * *

Гаснуть квіти
мого покоління...
Цвіт весни –
занапащений димом...
Вишиванка на серці –
як диво!..
В юних помислах –
мжичка осіння...
Опускаємо
сховані очі...
Стали зайвими –
«січі» й «сіони»...
Світ хизується –
п'яним неоном,
Божевіллям ядра
палахкоче!

* * *

Дрімає сонце в дуба на плечі...
Дрімають маки, мружаться тополі...
Наш вечір пахне перекотиполем...
Печуться в небі свіжі калачі...

Наш вечір терпко пахне лободою...
У різнотрав'ї – ластів'ят пісні...
Я знову тут, знемігся за тобою...
Вечірня Росько, лебеди мені!..

* * *

Линь, моя ластівко,
між блискавицями!..
Пісню в журбу заплітай...
Сонце тримай,
сиза горлице, крильцями!..
Не відпускай!..
Хай посміхнеться
берізка, прощаючись,
до журавля!..
Ніч...
Притулилась
до хмарки причаєно
біла зоря...

* * *

Скеля дощу –
над Россю...
Білі мости...
Скапує в річку осінь
з верб золотих...

Золотом Замкова сяє...
Сніп громовиць росте...
Мудрий з Гори виглядає
на половецький степ...

Скеля спіткнулась над Россю...
Тонуть мости...
Сумно спадає осінь
з верб золотих...

* * *

Принишки на подвір'ї спориші,
Хмарки вишневі квітнуть у ванілі...
Ось день злетів у комариний ірій
І заховався в тихі комиші...

На хаті точить дзьоб лелеченя,
На місяці зозулі заніміли...
По хвилях сонця щось пролопотіло
І крикнуло у тишу навмання...

* * *

Грають вечірні дзвони
В райдугах павутинок...
Останній хмарок зажинок,
Гарячий, як мак, холоне...

Осінь в копиці горне
Вогкий туман за тином...
Грають вечірні дзвони
В райдугах павутинок...

Грива дощу – над світом!..
Як на протезах – крони...
І журавлів трембіти
Котять журу солону...

* * *

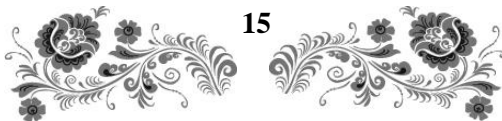
Небо на крилах лебідки –
як лебедина...
Вийшли зорі-нагідки –
дзбанок зайнявсь!..
Пір'ям промінчик вмився –
сірим, як сонь...
Сірий сонько вмовстився –
поміж долонь...

* * *

На скронях літа –
кучерявий дим...
Вечірнє сонце
плаче над водою,
вмиває день
багряною журою:
було ще на світанні...
молодим!..
Краплини болю
котяться з очей...
Летять хмарки
у вирій синьо-сивий...
І знов туман –
холодний, полохливий –
за Рось тече...

* * *

Веселку перековує зозуля
На сірі дні, на білу заметіль...
І ось уже на серці сніжна буря!..
У забутті – буття солодка сіль...
Забракло сил над «вічною рікою»...
Надворі – вечір. В дзеркалі – зима...
Червоний сніг захмарною ходою
Чалапає за сонцем, та дарма...

* * *

По коліна в імлі
гай стоїть над рікою,
По коліна у снах
вибрів місяць із гаю...
Ходить травень сумний:
розлучився з весною...
Із-за обрію червень
зорю виглядає...
По коліна в росі
прокидаються верби...
Срібні коси зорі
заплітає світанок...
Плаче місяць ясний...
По зарошених стеблах
травень котить у небо
туманний серпанок...

* * *

Мені б
один-єдиний
промінчик сонячний,
щоб вогняним пером
доторкнутися глибин
душі людської!..
Мені б один-єдиний лад
переливу солов'їного,
щоб оспівати велич людську
струнами поезії!..
Мені б одну-єдину
краплину
з джерела слова невичерпного,
аби повернути до життя
душі втрачені!..

Богдан Івахненко,
*Білоцерківська загальноосвітня школа
I-III ступенів №20*

* * *

Померти не жаль за свободу
Сьогодні, панове, мені
Чи згинуть за волю народу...
Це краще, як жити в багні!..

Живе хтось на світі злиденно,
Як шур, як пацюк у норі...
На сполох, на битву священну
Людей піднімай на зорі!..

Задушать – ридати не треба,
Душа хай полине, як птах!..
І навіть за хмарами в небі
Вітчизна воскресне в серцях!..

* * *

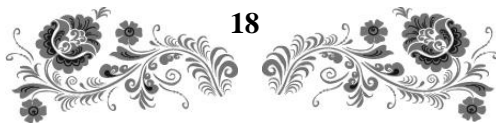
Україна – степи незорі, широкі,
Ліси гомінливі і ріки глибокі,
Пороги дніпровські,
де води – кришталь,
Де наша козацька таїться печаль...

Воїнам УПА

Вік – ворогами й тепер – не герої!..
Вічний їм мир і захмарні покої...
Вічна їм воля, вічна – свобода!
Вічна їм слава й пам'ять народу!..
Вік – ворогами...

Застереження долі

„Ой сиди, козаче, вдома,
Бо лишенько буде:
Перестрінуть по дорозі
Ненаситні люди...
Виймуть серце, виймуть душу,
Відберуть, що маєш...
І забудеш, куди їхав
І чого шукаєш...
І несила тобі, брате,
Одному відбитись:
Будеш тільки
гірко плакати
І долі коритись!”
„Доле, доле моя рідна,
Нащо ж так зі мною?
Нащо життя переводиш
На кавалок гною?”
І почує козаченько
З далекого краю:
„Я ж казала: сиди дома,
Поки я гуляю!”

Поліна Кириченко,
Білоцерківський
економіко-правовий ліцей

* * *

В гаї, в урочища, в діброви...
В ранкову синь Росі пірнаю!..
І знов освідчуюсь в любові:
Хто я без тебе, рідний краю?!

* * *

Я ношу своє серце в кишені,
Ненароком аби не згубить...
Воно в мене, як вітер, шалене!
Розженеться – і вже не спинить!..

Йому б очі видющі добути,
Приладнати б і вуха не гріх:
Серце бачити має і чути,
Щоб ніхто обманути не зміг...

* * *

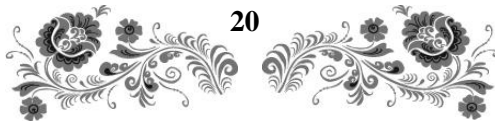
Синя Птаха моя –
 вище хмари!..
Там, де чиста блакить,
 де Стожари!..
А твоя, мій коханий,
 жар-птиця
На вітрині дримає
 в крамниці!

* * *

Ти – як Жовтень палкий, рудочубий...
І в очах твоїх – сонце дібров!..
Так замріяно солодко й люблю
Із долонь твоїх пити Любов!..

* * *

Так хочеться в дитинство
 повернутись
І пальчиком до хмароньки
 торкнутись!..
Послухати пророцтва
 зозуліні,
Що вічністю здавалися
 дитині...
Почути казочку
 старенької бабусі
Про зло й добро
 в народнім давнім дусі!..
Дитинство в гості
 кожен день чекаю:
Прилинь Святий
 до мене Миколаю!..

Людина самотня без сонця: навіть власна тінь покидає її в похмурий день...

Вулиці освітлюються променями ліхтарів, світлом вікон та вітрин... Темряву душі людської осяває Розум!..

Люди ніколи не винайдуть ліків од меланхолії осені!..

Дорослішаю, мудрішаю: знаходжу відповіді навіть на риторичні запитання!..

Час біг так швидко, що забував озиратися, чи встигаю за ним я...

Нарешті увійшла в дім твого серця, але серце твоє давно вже там не проживало...

Хочу вітру, грому, негоди. Хочу бачити вулиці порожніми. Хочу самоти. Стомилася...

Моя меланхолія перетворює серце на айсберг...

Вероніка Рухаленко,
*Білоцерківська загальноосвітня школа
I-III ступенів №11*

* * *

Україно, Україно!
Мій квітучий краю!..
Серденьком тебе, кохана,
І молю, й благаю:
Квітни, квітни,
Земле рідна,
Всі три пори року...
Заливайся, соловейку,
Про красу високу:
Про тополі світлочолі,
Про волошки в житі...
Про веселі чорнобривці
Й луки в оксамиті...

* * *

– Квіточко, квіточко!
 Де ти гуляла?..
– В хатці під листячком –
 зимувала!
Осіньню стала
 маленьким зернятком...
Сонце пригріло –
 я й виросла з хатки!

Сонечко

Сонечко нас любить,
Гріє і голубить.
Сонечко – як ненька:
Лагідне й гарненьке!..
Спозаранку встане –
В читанку загляне...
Почитає трішки
Та й спішить до ліжка.
Сяде на долоню
І розбудить соню...
Сонечко моє,
Добре, що ти є!..

Мудрий котик

Котик пісеньку співає,
Виграє вусами...
Він зі мною спить, гуляє...
Просить їсти – в мамі!..

Без снігу

Рік Новий іде в наш край!..
Та сумні луги й ліси...
Морозенку, не дрімай:
Снігу з торби натруси!..
Без сніжку нема краси!..

Колискова од Вероніки

Спи, моя маленька,
Люба й мила донечко.
Спи, моя гарненька...
Вже сідає сонечко...
Хай тобі насниться
Гай зеленолистий,
Чарівна веселка,
Сонячно-барвіста...
Білочка пухнаста...
І зайчиха-мати,
Що вкладає діток
Під ялину спати...
Спи, моє дитятко,
Сонне соненятко...

Сміливий Заєць

Заєць мовив Леву здуру:
– Я здеру із тебе шкуру!..
Лев на те зареготав
І Зайчиськові сказав:
– Покажи, сміливцю, м'язи!
Той погодився одразу:
Дувся, пнувся, аж упрів...
Лев од сміху посинів:
– Ну ти, брате, й насмішив
Лісовий наш колектив!..
Хоч пустий у мене шлунок,
Я роблю тобі дарунок:
Не лишаю живота!..
Животій хоч літ до ста!..

Лиш надалі стережись:
Надаремно не хвались!..

Катерина Огняннікова,
*Білоцерківська загальноосвітня школа
I-III ступенів №15*

Пісня про Батьківщину

Україна – гарна й мила!..
Для життя дає нам сили...
Тільки тут, тільки тут
Квіти щастя розцвітуть!..

Україна – рідний дім,
Гарно нам живеться в нім.
Над землею хором лине –
Україна!!!

* * *

Жовта квітка, небо сине!..
Наче прапор України!..

* * *

Сьогодні день –
неначе казка!
І небо, й сонце –
Божа ласка!..
Найкращий день
на білім світі!
Весна прийшла –
радіють квіти!..

* * *

Прохолодний, ще сонний ранок...
В чистім небі – хмарки білокрилі!..
Осідають густі тумани
На берізки тендітні й милі...
Бачу сонечко, що виходить...
І за хмарку ховається знову...
Я – маленька частинка природи,
Повна Радості, Щастя й Любові!..

* * *

Село моє рідненьке!..
Таке воно гарненьке!..
Квіточка на горбочку,
Грибочок у ярочку...
Хмарки голубенькі,
А голуби – біленькі!..

* * *

Яка краса довкруг барвіста –
Яскраві квіти, гомін листя!..
Весна – це диво стоголосе!..
Ти посміхнись:
вона ж бо просить!

Юлія Іщенко,
Білоцерківська загальноосвітня школа
I-III ступенів №21

Моя Україна!

Мою Україну люблю!..
Розкрила їй душу свою,
Розкрилила серце своє!..
Була вона в мене і є!..
Ніколи в житті не покину
Мою золоту Україну!..

Мамі

Матусю моя! Ти – як пташка,
руки твої – мов крила,
очі твої – небесні!..
Матусю моя, ти – лебідка!..
Вклала ти в мене душу –
я тобі серце віддам!..

Бабусі

Бабусю, голубко сива!..
Теплом ти мене зігріла...
З тобою була щаслива,
Любила тебе й жаліла...
Була ти і ніжна, й чула,
Та нині не та вже сила...
Та я тебе не забула,
Тебе я не розлюбила!..

Барвиста осінь

Позичила в трав – зелений,
У житечка – золотий,
У вогника – вогняний...
Прикрасила день для мене!..

Літо

Прощавай , весна колишня!
Тепле літечко іде!..
Під вікном танцює вишня,
Півник радісно цвіте!..
Літо! Літо!.. Всюди квіти...
А в струмку вода – як лід!..
Цвірінчать пташині діти
І клюють ранковий цвіт!..

Місячна печаль

Наче квітка, в небі зірка
Поруч місяця зорить...
Місяченько плаче гірко,
На щоці сльоза тремтить...
– Чом ридаєш, ясноокий? –
Зірка хилиться чолом...
– Я на світі самотний...
Вам же весело гуртом!..
Скільки подружок багато!..
Ген які довкіл вогні!..
Вам щоночі в небі свято...
Я ж самотній день при дні...

Яна Баркова,
*Білоцерківська спеціалізована школа
I-III ступенів №1 з поглибленим
вивченням слов'янських мов*

Козацька слава

В Січі Запорізькій
Козацькеє військо!..
З берегів Дніпра-ріки
Закликають козаки:
– Гей берімо шаблі в руки
Та й відплатимо за муки!
– Час настав, – Дніпро шумить, –
Рідну землю захистить!

* * *

– Чому така гарна, моя Батьківщино?
– Тому що в Карпатах росте яворина,
А в лузі над Россю буяє калина!..
– Чому ти співуча така, Україно?
– Бо пісня лунає в садах солов'їна
І слово кохане до сонечка лине!

Чому та чому?..
Запитань є багато...
Бо я про Вітчизну
все-все мушу знати!..

Берізка

Біля річеньки в долині,
Де рої гудуть бджолині,
Там берізка світлом сяє...
Соловейко їй співає,
А вітрець на скрипці грає!..

Дивокраїна

Де завжди цвіте весна,
Є країна чарівна...
Там із печива хатини,
Скрізь ростуть кущі малини,
Із морозива хмарини,
Замість сонця –
мандарини!..
Там річки – із шоколаду,
Там озера з мармеладу...
На деревах кекси спіють
І банани зеленіють!..
А побачить сю країну
Той, хто трудиться
сумлінно!..

* * *

Трави шумлять на вітрах,
Жайвір співає пісню ...
Явір – неначе птах...
Сокіл ясний – над лісом...

Сонечко, степ... Ковила
Килим пухнастий стелить...
Важко злітає бджола...
І мерехтить метелик...

* * *

В нетрях морських,
В океанних глибинах
Звірі живуть,
Не відомі людині...
З хвилі дракони
Ростуть білопінні:
Чайок зганяють,
Лякають дельфінів,
Гори здіймають,
Зривають вітрила!..
Звідки енергія,
Звідки та сила?..
Диких штормів
Шаленіють органи!..
Людям несила
Пізнати океани...

* * *

Вершини гір стоять високі...
Орли клеочуть гостроокі,
У вись небесну гордо линуть!..
Гірська ріка спішить в долину,
За вічним покликом Природи
Несе стрімкі веселі води!..

* * *

Вітрець колише квіти,
Летять до сонця віти!..
Виспівують гаї...
Радіють солов'ї...

Вітрець і дощик

*Йди, йди, дощику,
Зварю тобі борщику...
(нар. творчість)*

Вітерець на кобзі грав,
Пісеньки свої співав...
Потім пташечку маленьку
В небі чистім доганяв!..
А коли полився дощ,
До села побіг... на борщ!..

Анна Морозова,
Білоцерківська загальноосвітня школа
I-III ступенів №21

* * *

Батьківщина моя – світла!..
Чиста річка не зміліла!..
У садах весна розквітла:
Справді Церква рідна – Біла!

* * *

Жовтень пензлика дістав
І лісок розмалював...
Тільки дуб старий бурмоче:
Кольори змінить не хоче...
І ялинка – теж зелена!..
Посміхається до мене...

Калина

В гаю конвалія пахтіла молода,
А за кущами наче в насолоду
Дзвеніла нам вода, калинова вода,
І дарувала дивну прохолоду.

Калинова вода край нашого села –
Цілюща і смачна в усі години.
Калинова вода біжить із джерела
Співучого, як серце України!..

Нас вечір обнімав та ще палка любов,
Спів солов'я вливався в нашу мову...
Та час, як сон, минув, у забуття пішов,
Лишив на пам'ять музику чудову!..

* * *

Читала я і рідна мати,
Читав дідусь, читав і тато...

І кожен грамотний читав
Про Кобзаря, що прославляв

Кохану мову, рідне слово –
Дзвінкоголосе, веселкове!..

Співав поет свої пісні
На чужині, на чужині...

Про милий край, стару хатину,
Про вишню білу і родину,
Про Україну!..

Читала я...

Троянда

У мами завтра день народження, а квіти в саду ще не розпустилися. Бутони троянд сумно похилили голівки. Доня зірвала один бутончик і пізно ввечері нишком поставила його в невеличку вазу на маленькому столику біля маминого ліжка...

І вранці трапилося диво: бутон розцвів і посміхнувся до матусі пахучою рожевою посмішкою...

Анастасія Кабан,
*студентка комунального закладу «Білоцерківський
гуманітарно-педагогічний коледж»*

До людей...

Життя перетворило всіх на фантики,
Обгортки від цукерок і не більш...
Відчули раптом всі себе інфантами,
Хоча ціна такій гордині – гріш!..

Іде життя, зникає десь за обрієм,
А ви і честь, і совість – на базар...
Кохання й те купуєте за долари.
Нема й любові – тільки море чвар!..

Ганебно, панство, соромно, добродії.
Нема ж на світі долі про запас...
Самі собі старателі та злодії,
Бо крадете в життя людського час!..

На цій землі
дещицю нам відпущено,
Прийшла пора для праведних спокут...
Бо грішника, на білім світі суцього,
Не порятує жодна із валют!..

Пишу тобі щасливого листа,
Мій друже милий, друже незнайомий!..
Ти знаєш: а у нас тепер весна
Переступила всі земні закони...

Здивований, чому таки пишу?
Чому про весну, а не про кохання?
Бо я, напевно, врешті не люблю,
І лист оцей останній – на прощання...

Спасибі, що наснився, любий мій!..
Жаль, якось дивно: і не попрощався...
Розвіявся, як марення із мрій...
А може, це, коханий мій, на щастя?..

Маленьке слово травмувало душу.
Таке мале, а в серці – як полин...
І як тепер на світі жити мушу?
Тебе образить безліч є причин...

Нехай мій біль од полинів гіркіший,
Не зубожіє серденько в журбі...
І ти прийдеш до мене, як раніше,
Та душу не відкрию вже тобі...

Вадим Ковальчук,
*Білоцерківська загальноосвітня школа
I-III ступенів №15*

* * *

Сняться комусь голубі океани,
Інші пильнують радарів екрани!
Хтось на комбайні молотить пшеницю,
Хтось у пекарні пече паляниці!..
Вирішив хтось по світах мандрувати!..
Хтось сумнівається, ким йому стати...
Хтось у пробірках плекає мікроби,
Декому діток навчать до вподоби!..
Тому щоночі ввижаються гори,
Той приміряє «штани Піфагора»!..
Я ж: то навчався англійської мови,
То прилучався до «красного слова»!..

Техніку лагодив з татком у парі...
Фізик я, друзі, чи гуманітарій?
Виручив неука в розпачі й горі
Сивий і мудрий дідусь мій Григорій:

– Безліч на світі професій і справ!..
Тільки б ти, внуче, людиною став!

Загадки

* * *

В Антарктиді проживає,
Чорний фрак і крила має...
Хоч у небо не злітає,
Зате глибоко пірнає!

* * *

На галявині – бузок,
На стежині – мотузок!..
Хто доторкнеться –
Вмить відсахнеться!

* * *

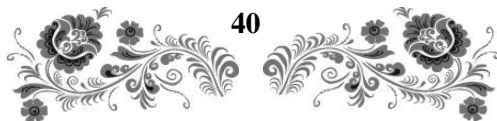
Маленьке, пухнасте,
немов мишенятко,
В мішечки ховає
насіння й зернятка.

* * *

В лузі посеред літчка
Барвіста літає квіточка!

* * *

Рушників не вишиває,
Хоч і сотні голок має!

* * *

Пурхне вдосвіта на ганок –
Провіщає співом ранок!

* * *

Я біжу – воно слідком.
Я стою – воно кілком...
Ледве сонечко за хмару –
Деся дивається примара!

* * *

В мене є залізний кінь!
Не догнать нікому...
Їсть не сіно, а бензин...
До ставка і в магазин –
Скрізь лечу на ньому!..

* * *

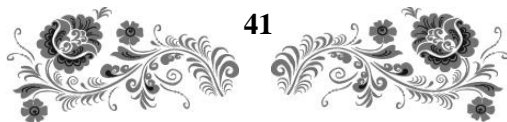
В зелен-лузі зелен-коні!
Не втримати на припоні!..
Скачуть, скачуть, норовлять!..
І все літечко – сюрчать!

* * *

Труд його не благородний,
Врожаям не на добро:
Кожну нічку на городі
Риє, капосний, метро!

* * *

Квітка я, а не бабуся...
Хоч бабусею зовуся!

**Наталія Косенко,
Чепиліївський НВК**

* * *

У просторі без правил,
без кордонів
Мандрує час
із просинню на скронях.
Час – нитка
між початком і кінцем:
Промчить –
лишень остудить вітерцем!..
Мандрує час:
будує і руйнує,
Провідником
для вічності слугує...
Час непідкупно
дням провадить лік.
Всього лиш мить
людський для часу вік...

* * *

Немає матері, немає...
Пішла з гостей до вічних крес...
Пішла туди, де сонце сяє...
Пішла за покликом Небес!..

* * *

«Таки жива! – Душа кричала світу. –
В пільмі холодній вижила сама!»
Душа просила сонячного літа,
А в ній стояла кригою зима!..
«Чому в мені гірка німіє туга?
Навіщо прирекли мене на сміх?
Навіщо біль, за що така наруга?»
За те, що світ любила більше всіх...

Зрада

Сонце твоє не гріє,
В небі – німа блакить...
По «закордонах» мріяв
Князем життя прожить.

Сонце твоє – не справжнє,
Світло твоє – неон...
Рідне лишив назавжди...
В чому ж був твій резон?..

* * *

Терпіти біль, вмиватися сльозами
І славити в піснях палку любов?..
Любить потрібно серцем – не словами...
Але слова, слова порожні знов!..

О не кажіть, мовчіть заради себе!..
Та знов слова, пусті слова, слова...
Любов без клятви злине аж до Неба,
Якщо вона висока і жива!..

* * *

А що моя доля?.. Простує поволі
По вічній стежині в безмежному полі...

Я – Місяць!.. Я власного світла не маю:
Лиш сонячну славу на світ відбиваю...

А друзі мої – тихі лагідні зорі,
Байдужі, холодні у радості й горі...

Не мають ні думки, ні власного слова:
Ніхто не покличе на дружню розмову...

Я сам, одинак... Щастя-долі не маю...
Лиш сонячну славу на світ проливаю!..

Пісня про школу

До рідної школи матусенька осінь
Букети жоржин принесла.
Покликав до класів дзвінок стоголосий
Квігучу надію села!..

Горять чорнобривці, палають левкої
На рідному змалку дворі,
Зібрались на свято пори золотої
Щасливі й сумні школярі.

Приспів

*Тобі спасибі, наша горлице мила,
За юності сонячну мить,
За чисті вітрила
І зоряні крила,
Дитинства небесну блакить!*

Школярська родино,
ти щедра й багата,
Весела в час буднів і свят,
Жива «дідусева замріяна хата»
Гукає до знань ластів'ят!

Освіти й науки свіча не погасне,
Прославимо школу в ділах.
Моя Чепиліївка, річенька Красна...
Залишаться в юних серцях!

Алла Доннер,
Білоцерківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №15

* * *

Вдарить Гімн,
Неначе грім –
І душа прокинеться!..
В боротьбі за світлий Дім
Чесна юнь розкрилється!..

* * *

Мрії... Бажання...
Хтось мріє про Волю,
а хтось про кохання!..
Мрії збуваються,
та до мети
треба іти!

* * *

Життя – це дарунок Бога!
Вибери чесну дорогу!..
Будь добрий до кожного:
людини простої
і пана вельможного!..

* * *

Натхнення приходить нізвідкіля...
З малої хмарини, з пелюстки, з гілля!..
Ховається в шафі, в бабусиній скрині!..

Нелегко знайти його творчій людині...
Не треба шукати натхнення ніде...
Працюй – і прийде воно:
з Неба впаде!

* * *

Тільки ніч
розуміє мене,
бо самотня,
як я...
Душу
їй лиш відкрию,
бо слухати вміє...
до світанку...

* * *

Ох, ті очі, карі очі –
Сонце з-під повік!..
Навесні мені шепочуть:
Ти моя навік!..

* * *

Чом зорі в небі
чисті й гарні?
Чом сподівання
часто марні?
Чому кохання –
муки й болі!..
Чому немає бідним долі?..
Чом серед ночі плачемо,
А Господа – не бачимо?

* * *

Якби зросли у мене крила,
Я б дуже високо злетіла!..
Кружляла б скрізь над білим світом:
Понад снігами, понад літом...
Ночами часто дуже сниться,
Що я літаю, мов жар-птиця!..
Земля з небес – і гарна, й мила!..
Якби зросли у мене крила...

Олександра Афоніна,
*Білоцерківська спеціалізована школа
I-III ступенів №1 з поглибленим
вивченням слов'янських мов*

* * *

Поезія – це образи незримі,
Поезія – це мова ритму й рими...

* * *

Розпустила осінь
різнобарвні коси.
В горобин червоні
китиці горять.
Не іскряться вранці
золотисті роси.
І сумним та сірим
став зелений сад.

Все частіш у вікна
б'є холодний дощик.
Вже не височіють
сині небеса.
Тихо золотавий
падає листочок.
І чарує серце
осені краса!..

Моїй мамі...

У спеку ти – хмаринка,
Що дощиком шумить,
А в холод – світлий промінь,
Що гріє кожну мить...
А ще – яскрава квітка,
Що круглий рік цвіте...
А ще для мене, мамо,
Ти – сонце золоте!..

Зима

Знов прийшла до міста
Хуртовина біла,
Брови темно-сині
Хмаряться вгорі...

Одягла намисто,
Горобина спіла,
Пурхають веселі
З гілки снігурі...

Катерина Чуприна,
*Білоцерківська спеціалізована школа
I-III ступенів №1 з поглибленим
вивченням слов'янських мов*

* * *

Біла Церква –
це місто чудес!..
Край,
де збуваються
мрії!..

* * *

Живи – якщо хочеться жити!..
Рости – якщо хочеш цвісти!..
Люби – якщо вмієш любити...
Поки на світі є Ти!..

* * *

Всі доріжки та садки
Замело по вуха...
Взула білі чобітки
Хуга-завірюха!..

З океану піднебесного
сиплються
діаманти...
І тонуть
в безодні
моря..

Цілую натомлені
мамині руки,
що завжди від лих
захищали мене...

Мій тато – чудовий і світлий,
Мій тато – найкращий у світі...

Катерина Сидоренко,
Білоцерківська загальноосвітня школа
I-III ступенів №15

Моя любов

«Олександрія» – цвіт Надії!..
Алеї в зелені барвисті...
Збуваються тут мрії чисті,
І світлі помисли, й бажання!..

«Олександрія» – світ Кохання!..
Єднають тут серця і долі
Закохані... Печалі й болі
Втамовують сади бузкові!..

«Олександрія» – сад Любові:
До Неба, Сонечка й Людини!..
Тут Рось шовкова тихо плине...
І дуб високий зеленіє...
Люблю тебе, «Олександріє»!!!

* * *

Срібне мереживо осінь пряде,
Вправно на листячко фарби кладе...
Листячко сяє, мов зорі в серпанку...
Щиро милуюся дивом до ранку!..

* * *

На подвір'я вибігла весна!..
Усмінулась, сонцю простягнула руки...
Прилетіла щедра й голосна
Під пташині мелодійні звуки!..
Обігрій нас, веснонько, теплом,
Сонячним промінням золотистим,
Що бринить у пташки під крилом
І на землю сиплеться намистом!..

* * *

Весело щебече хлопчик-літо
Про яскраве сонечко, що світить!..
Про сунічки на зеленому сукні –
Запашні, солодкі та смачні!..

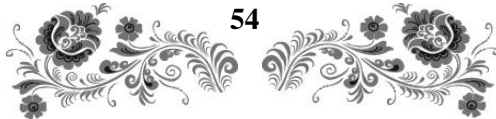
Сумую...

Сумую за теплим літом,
За сонцем, що ясно світить,
За квітами, за піснями,
За жайвором над полями...

За синім сумую морем,
За хвилями, що говорять,
За мушлями, що шепочуть
Про зоряні літні ночі...

* * *

Плакало небо дощем і градом,
Плакало небо над нашим садом...
Плакало небо над білим світом:
Небо осіннє прощалося з літом!..

Діана Ятел,
Білоцерківська загальноосвітня школа
I-III ступенів №21

Ромашки

Росте в гаю ромашка
І плаче од біди:
Зів'янула сестриця
Без літепла й води!..
Її дрібненькі слізки,
Мов крапельки роси,
Не можуть оживити
Зів'ялої краси...
Прийде весна – й квітками
Заграють гай і ліс...
Повернуться ромашки –
Не буде більше сліз!..

* * *

Не сумуйте, птахи,
Надійде весна,
І пісні веселі
Принесе вона!..
Завертайте в лоно,
Рідне і святе,
Славити піснями
Сонце золоте!..

Володимир Пиркало
Білоцерківська загальноосвітня школа
I-III ступенів № 21

* * *

У сонця – серце золоте!..

Осінь

Яка привітна й тепла осінь!
І золота, і чарівна!..
Які русяві в неї коси!..
Яка замріяна вона!..
В природі осінь – щедра мати,
І має осінь – трьох синів!..
Я осінь буду прославляти
За щедрість нив, плоди садів!..

Весела пора

Літнє сонечко в долині...
По травинці жук повзе:
На широкій чорній спині
Він комарика везе...
Навкруги співають бджоли...
Он метелик полетів...
Незабаром час до школи:
Чорнобривчик вже розцвів!..
Щиро світові радію,
Серце радісно тремтить...
Рідний край любити вмю,
Чесно буду боронить!..

Анастасія Бондаренко,
Білоцерківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №15

* * *

І сонечко сяє,
І море тепла!..
І ластівка в небі,
Як чорна стріла!..

* * *

Калина червона, калина рожева!..
Калина у полі, мов квітка, росте!..
Вона зігриває у пору серпневу
Дитинство моє золоте!..

* * *

Мов барвисті промінці,
Сяють зайчики... в руці!..
І на личку, й на вустах...
І в блакитних небесах!..

Софія Пархомець,
Білоцерківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №15

* * *

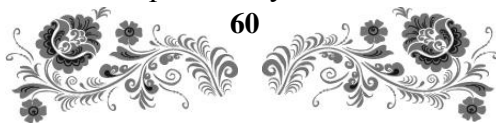
Осінню літо мандрує у вирій...

* * *

У зеленому гайочку
Чути пісеньку струмочка!..
В тім зеленому гайку
Я знайду сопілочку...

* * *

Щастя пташина
В небі літає,
Крилами землю
Святу обнімає...
Спів її лине,
Мов давні пісні...
Стрінеш ту пташку
В рожевому сні!..

* * *

Джмелик з Метеликом
в лузі гуляли,
крильця росою
і лапки вмивали...
Гарно і смачно
було їм у лузі...
Джмелик з Метеликом –
сонячні друзі!..

Назарій Романюк,
*Білоцерківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №21*

Поради Незнайкам

Книга розуму навчає,
Книга знає все про всіх!..
І хто книги не читає,
Курям той живе на сміх!..

* * *

Книгу любити
всім серденьком треба.
Книга ніколи не зрадить тебе!..
З книгою сонце заграє для тебе,
Небо засяє вгорі голубе!..

Михайло Діденко,
Білоцерківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №18

* * *

Бережімо світ природи!..
Це з небес нам дар Господній!..
І діброви, й полонини,
Океани і долини...
Річку синю, світ зелений:
І дуби, і сосни, й клени...
Бережімо всяку пташку,
І ромашку, і ромашку,
І тоненьку бадилину...
Бог на те створив Людину!..

Вчительці

Не виказати і в щирім слові
Моєї вдячності й любові...
За те, що тяжко день при дні
Шукали добрий ґрунт в мені
І сяли зерно святе!..
Спасибі щире Вам за те!..

Спорт – сила

Спорт – мистецтво,
Спорт – наука!..
Спорт – прекрасна,
 славна штука!..
Спорт – це плавання, футбол,
Баскетбол і волейбол...
Це і біг, і боротьба,
Теніс, гребля і стрільба...
Не цурайся спорту, друже,
Будеш спритним, будеш дужим!..

Катерина Кривошея,
Білоцерківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №11

* * *

В долині при дорозі
Стоїть сумна калина...
Гіллям схилилась долі,
Неначе сиротина...

За літечком сумує:
Де ж сонце золоте?..
В саду зима лютує,
Хурделиця мете!..

* * *

Посмінулася зима,
Бо прийшла її пора...
Хуртовини й завірюхи
Землю вкрили білим пухом,
Одягли ліси й садки
В білосніжні сорочки!..

* * *

Котик сидів
на столі спозаранку...
Лапкою з глечика
сьорбав сметанку!..

* * *

Зиму-зимоньку люблю!..
Вийду з гірки покататись...
Бабцю сонячну зліплю –
Буду з нею в сніжки гратись!..

Вікторія Тихонюк,
Білоцерківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №17

* * *

Я пам'ятаю перший день:
вела мене за руку мама
у світ шкільний...
«Зі святом, доню!» –
промовляла
і тихо плакала
чомусь...
Я пам'ятаю перший день!..
Його шість літ, шість зим чекала!..
Випускники складали
клятву...
Дзвінок,
і перший свій урок,
і море квітів біля школи...
вже не забудь мені
ніколи!..

Олена Андрєєва,
Білоцерківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №17

* * *

Нехай сумбурний лад навкруг,
Злились в обіймах ворон з небом,
Ти від усіх земних недуг
Мені – терпким на рани медом...

Нехай туманиться блакить
І спрага люта мучить душу,
Та в жилах ще струмок біжить!..
І тим жива, і жити мушу.

Сльозяться очі: вітер в них
І затяжні осінні зливи...
Любові шквал на серці втих...
Лишився легіт полохливий...

Софія Матвєєва,
6 років

* * *

Осінній березовий листочок заблукав і... шукає свою матінку...

* * *

Мені здається, що всі дерева щасливі, бо живуть там, де народилися...

* * *

Ти, травичко, дуже гарна, бо зелена. А я так люблю зелений колір!..

* * *

Там, де сонце пече, листя завжди вмирає...

Рось-річка та Софійка-шестирічка

– Здрастуй, Річенько! Чому ти така сумна?.. Знаю про твої біди... Не тужи, я порятую тебе, коли виросту... І ти станеш гарною, голівка в тебе буде чистенькою, а ручки – вільні й дужі: водичку ними хлюпатимеш під берегами зеленими-зеленими...

Станеш прозорою, будеш радіти. А дівчата по тобі, Річечко, віночки пускатимуть на Йван Купала...

Якщо якісь забудьки залишать сміття на твоєму оксамитовому березі, я приберу. Хай лиш трішки підросту...

Оберу собі професію еколога!.. Еколог – захисник природи!

Софія Слюсар,
НВК «Узинська гімназія»

Фіалки

В замріяному плетиві
Між рястом і жовтцем
Фіалки фіолетові
Гуляли з вітерцем...
Всміхались, колихалися,
Дивуючи усіх!..
А люди нахилялися
І рвали жовтий сміх...

Мамині вишиванки

Дивоптиці-чарівниці
Залетіли до світлиці!..
Сяє місяць, грає море,
Золоті над морем зорі...
Ще й маленьке зайченятко:
Виглядає з дивохатки!..

Мрії

Так хочеться на срібних ковзанах
Промчатися по синіх небесах!..
Матусі в коси приколоти сонях
І потримати сонечко в долонях!

Вікторія Похилько,
НВК «Узинська гімназія»

Перші квіти

Останній сніг
мерехтів на сонці
кольорами веселки...
А перші підсніжники
були світлі й чисті,
мов перший
сніг...

Ранок

Розцвіло ясне сонечко,
немов жовта квіточка
на синьому небі...

Зимові розваги

В білосніжну зимну пору
На кругу залізли гору...
Як на срібних коліщатах,
З гірки мчали на санчатах!..
Линув скрізь веселий сміх –
Залітав до рота сніг...

Маргарита Шевченко,
*Білоцерківська спеціалізована школа
I-III ступенів №1 з поглибленим
вивченням слов'янських мов*

* * *

Хай усміхнеться доленька
Усім на світі донечкам!..

* * *

Зірка – мов краса дівоча:
вона сяє лише для Місяця...

Ведмежа

Взимку, вкриті кожушком,
Спить в барлозі під сніжком...
Спить, дрімає, бачить сни...
І проспить аж до весни!..

Анна Чирва,
*Білоцерківська спеціалізована
школа I-III ступенів №12
з поглибленим вивченням
інформаційних технологій*

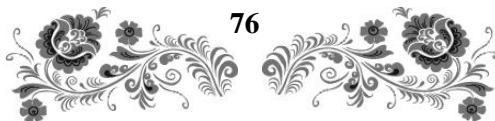

* * *

Тече Дніпро на сотні миль!..
Ніщо його не спинить хвиль.
Насупить грізно хмари-брови
І крізь поля, степи, діброви
Свою печаль, важку, мов гори,
Несе Україною до моря...

* * *

Вже повернулися додому журавлі,
Сюрчать у травах коники малі..
Хмарки біленькі в небі попливли,
Кульбабки світлі кульки надули...

* * *

Над журавлями небо,
лиш не те...
А в небі сонце, та
не золоте...
До вирію птахам
близенько вже...
Усе там світле, тепле,
та – чуже!..

* * *

Прийшло красне літо до гаю...
– Трьох красенів, – каже, – я маю!..
Перший – суніці дарує,
Другий – грибами частує...
Третій – молотить і косить:
В хату достаток приносить...

Молитва до Осені

Осене-царівно
в золотім вбранні,
ти не хмарся гнівно
в непогожі дні...

Змилуйся над нами,
дай нам урожай,
обдаруй плодами...
Щастя й долю дай!..

* * *

Місячна ніч над Россю –
Дивно довкруг, чарівно...
В лузі вербиця в росах,
Ніби нічна царівна!..

Місяць пливе рікою,
Зорі ясні моргають...
Дихає ніч весною,
Ангели скрізь літають...

* * *

Жовтневі берізки – мов сонячні салюти!
Осінні клени – золоті брами неба! Осиплеться листя – і
відчиняться брами, що ведуть до Сонця!

* * *

Весна – це ранок у природі...
Літо – це день, осінь – вечір, а зима – ніч...
Люблю ранки!.. Вони такі працелюби: будять травичку,
сіють квіти, колишуть вербові котики... Словом, творять красу!..
Люблю ранки!..

Вікторія Міропольцева,
*Білоцерківський коледж
сервісу та дизайну*

* * *

Моя кохана Україно!
Ти – серця зоряний політ,
Над Россю сонячна калина,
Черешні маминої цвіт!..

На мене радість тут чекає
І сходить вранішня зоря...
На цій землі живу й кохаю!..
Живе надія тут моя...

Малій Батьківщині...

Мій рідний Острів!...
Тут моя родина!..
Лунає пісня –
 рідна, солов'їна...
Тут голубі
 над річкою ожини...
Мій рідний Острів!
Серце України!..

* * *

Позолотило сонце Киктів ліс...
І зайчика, що з літечком підріс.
Позолотило зоряну криничку,
Де на дощі освячено водичку...
Позолотило вільху над ставком...
І дідуся, що спить над поплавком...

Світанок

Дідусь-туман
 вусища розчесав
І на травицю росами упав...
Щаслива ластівка
 годує ластів'ят...
Квітують соняхи
 й шикуються у ряд...
Під стріхою
 співають горобці...
На кухні в мами
 смажаться млинці!..

Веснянка

Зацвіли кульбабки
радісно в гаю...
Сонечка маленькі,
як я вас люблю!..

Золотом кульбабки
вкрили весь лужок...
Ними зачарована,
я сплела вінок...

Тим вінком прикрасила
Молодість свою...
Сонечка-кульбабки,
Як я вас люблю!..

Завше пам'ятатиму
Юності стежки,
Як з кульбабок-сонечок
Я плела вінки!..

Юліана Гребенюк,
*Білоцерківський коледж
сервісу та дизайну*

У спокої

Світи мені, Божа зоря,
Дай сил не зректися дороги...
У затишку вівтаря
Втамуй мої болі й тривоги...

Хранителю, спокою дай
Ратаям на сонячній ниві.
Їх душі в обіймах тримай,
Нехай вони будуть щасливі.

Мара

Твої уста – мов яблуневий цвіт...
І їх так любо цілувати...
Навіщо думати-гадати,
чогось вишукувати, ждати,
коли є ти?

Слова твої – неначе мед,
а голос – як струна дзвінка,
мелодія тонка...
Заграє –
враз пізнаю:
звучить вона
лише
для мене...

Юлія Коссе,
*Білоцерківський коледж
сервісу та дизайну*

Поки свічка горить –
Поти будемо жить,
Поки вогник не згас –
Поти світ цей – для нас...
Поки в серці слова –
Поти буду жива!..
Не погаснуть світи,
Поки є в мене ти!..

Біжать від мене дні і ночі,
Тече крізь мене річка небуття...
Буденність має сірі очі,
Благальні очі має каяття...

Хай зорі співають
вночі про кохання,
Хай місяць зіграє
на флейті тобі...

Не глузуй з мого неба:
В ньому сонця – не треба!
Там, де терен і сльози,
Не розквітне мімоза!..

Хочу слова й кохання
Всім на зло навкруги...
Тільки нічка й бажання...
Тільки наші гріхи...

Вдар поцілунком,
Убий почуттями!..
Я – твій дарунок,
Шалений, без тями!..
Схочеш – і стану
Твоєю навіки...
Мати кохану –
То щастя і тільки...

Олена Горобець,
Білоцерківський коледж сервісу та дизайну

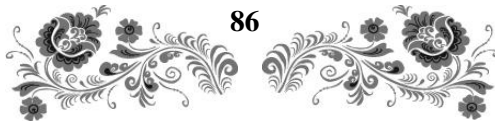

Моя Україна

Це моя Україна,
моя Батьківщина!
Тут судилось мені
народитись, рости...
І в піснях журавлиних,
піснях солов'їних
Україна моя
буде вічно цвісти!

* * *

Рідний краю, ти в піснях,
Ти в гарячих почуттях!..
В чужині літа літую
І печалюсь, і сумую
За тобою, рідний краю...
Над усе тебе кохаю!..

Коли ти поруч

Коли ти поруч, тут, зі мною,
Мені все миле, все моє,
Зігріте сонцем і любов'ю...
Коли ти є,
Печаль і біль – усе байдуже.
Я вірю в тебе, милий друже!
Нехай надворі сніг чи злива,
Коли ти поруч –
Я щаслива!..

Юлія Губеня,
*Білоцерківський коледж
сервісу та дизайну*

До України

Молилась Богу, щоб поміг
Народу вистояти в герці...
Ти – Берегиня й Оберіг,
Ти в кожному Слові,
в кожному Серці!..

Солодкий трунок,
Щасливе сонце!..
Прийми дарунок –
Відкрий віконце!..

Даруй усмішку,
Ласкавий дотик...
Цвіте в затишку
Вербовий котик...
Зелене віття,
Зелене поле...
Живи на світі,
Не плач ніколи.
Дивися в небо
На смирні зорі...
І слів не треба:
Думки – як море...

Наталія Кравченко,
*Білоцерківський коледж
сервісу та дизайну*

Минулому

Знов дивлюсь
на вечірні вогні мого міста...
В темнім небі давно
спалахнули зірки...
Рідна вулиця...
Спогад про щастя дитинства
Повертає в далекі минулі роки...

Ось і вишні:
ховають гілля під горіхом,
Ген вербиці
в обіймах зелених дубів...

Тут ми дихали
свіжим чаруючим вітром
І для щирих зізнань
не знаходили слів.
Сяє місяць
замріяний, світлий і чистий,
Сум на серці
ятрить задушевну струну...
Знов дивлюсь
на вечірні вогні мого міста
І літаю в блакиті рожевого сну...

* * *

*Світлій пам'яті
мами...*

Я чекаю на тебе, мамо.
Так самотньо мені без тебе...
Я шукаю тебе ночами
В золотій завірюсі неба!
Я чекаю на тебе, мамо...
Вірю: збудеться давня мрія.
І настане щасливий ранок:
Я відчую твої обійми.

Дітям –сиротам

На поталу на світ народжені,
Перед кривдою, злом беззахисні...
Хто згада про них, допоможе їм,
Полікує їх серденька чисті?

Без провини в житті засуджені
До самотності в домі чужому...
Долі їхні гіркі й спаплюжені...
Не дай Боже на світі нікому!..

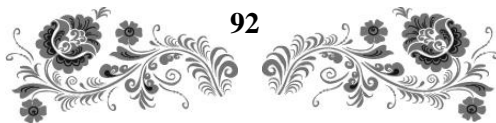
Галина Охрончук,
*Білоцерківський коледж
сервісу та дизайну*

* * *

Хочеться птахом стати,
щоб до небес літати!..
Аби мала крила –
полетіла б
назустріч вічності
в обіймах блакиті!..

Пощади не жди:
заради мети
долі наперекір
іди!..
Борися,
щоб вижити!

Я стала єдиною:
тією вірною,
що зберегла
в серці
присмак твого поцілунку...
і теплі ранки
гарячих
пристрастей!..

Боже, відведи
мене від біди!..
Візьми за руку
і...
поведи...

Ніч плаче,
б'ючись об підвіконня...
Гуркоче грім –
котиться відлуння
любові...

На столі
горить
свіча...
На щоці
сльоза
бринить...

Наталія Таравська,
*Білоцерківський коледж
сервісу та дизайну*

* * *

Багряне листя
падає з небес...
Я аквареллю
намалюю осінь...
З листа самотність
гумкою зітру
і... намалюю
осінь
аквареллю...

* * *

Красм ока змія
подивилась у вічі...
І дорогу посипала сіллю,
Щоб не сміли любити!
А ти ночами
шукав ту єдину,
мене не впізнавши
в темряві...

Світлана Якименко,
Білоцерківський коледж сервісу та дизайну

* * *

Чому лиш мрієш
 про кохання?
Чому вуста твої німі?
Живи сьогодні,
 як востаннє,
І наяву живи, і в сні!..

Я пам'ятаю світлі ночі,
Я пам'ятаю голос твій...
Чому ж любить мене
 не хочеш?
Чому ж і досі ти – не мій?
Тепла жадаю і цілунків!..
Але вуста твої – мов лід.
Любов моя, душа і думка
Летять до тебе сотні літ!..

Ігор Растівський,
Білоцерківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №11

* * *

Приляжу край неба
в степах золотих,
Забуду
про біль і про втому.
Ще голос твій
в серці моїм не затих –
Щасливий
вертаю додому...
Замріяний обрій
і подих шляхів...
Од пахощів трав
завмираю!..
Та образ твій милий
в душі забринів –
І затишку
вже не шукаю.

* * *

Ген-ген горить
ясний Чумацький Шлях!..
На ньому снів
замріяних мімози...
Ходім туди
по зоряних стежках:
Там навесні
в піснях немає прози!

* * *

Я губ іще губами не торкався...
Але в мені вогнем палає мрія!..

Дмитро Плахотнюк,
Черкаський національний університет
ім. Богдана Хмельницького

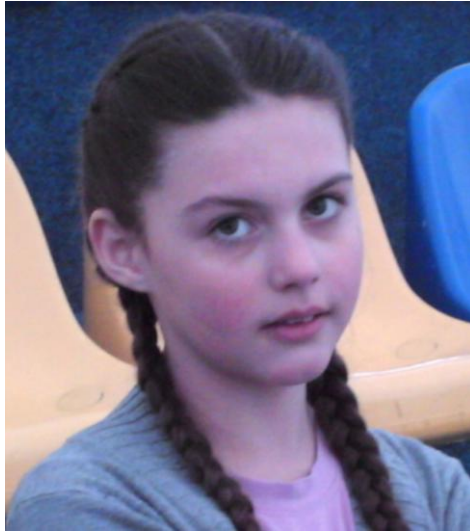
* * *

Дощ... Люблю його без тями!
Дощ – і днями, і ночами...
Блаженна тиша
сум колише...
А вічний дощ
шумить квапливо...
Люблю без тями
літні зливи...

Ольга Криворот,
*Білоцерківська спеціалізована школа
I-III ступенів №1 з поглибленим
вивченням слов'янських мов*

Біле місто

Я тут народилась
і тут я живу!..
Світлішого краю
нема наяву!..
З мандрівки на крилах
до міста лечу,
як білий метелик
на білу свічу...

* * *

Минає день,
Минає ніч...
А ти все дивишся на мене!
Минає ніч,
Минає день...
А ти все дивишся на мене!
Гаряча котиться сльоза...
А ти все дивишся у вічі...

Анна Манелюк,
*Білоцерківська спеціалізована
школа I-III степенів №12 з поглибленим вивченням
інформаційних технологій*

Калина

Калинонька червона
Буяє навесні!..
І квіти розкидає
Над річкою рясні!..
Ти, люба Україно,
Калину збережи,
Щоб славним українцям
Було чим дорожити!..

* * *

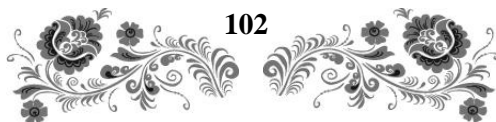
На небі дві зорі –
Немов дві срібні птиці!..

Ганна Майнаківська,
*Білоцерківська спеціалізована школа
I-III ступенів №1 з поглибленим
вивченням слов'янських мов*

* * *

Туман холодний сповиває місто,
Надворі тиша, листя мерехтить...
Сиджу під небом сонячно-імлістим,
Дивлюсь, як хмарка зайчиком біжить...

І думка доторкається до мене:
Хмаринка ця – як плин весняних вод...
Мені б отак на світі незбагненнім
До щастя допливти без перешкод!..

Вікторія Підгорна,
Білоцерківський колегіум

Хатинка

На узліссі є хатинка
невеличка зроду...
Під хатинкою криничка,
де беру я воду...
За криничкою садочок,
наче рунь, зелений...
За садочком, де стежина, —
кучеряві клени...
Тут відчинені щоднини
двері до хатини...
Завітайте, вірні друзі,
Вранці на гостини!..

* * *

Вітер зі мною
в саду розмовляв,
Легко до сонечка
віти здіймав...
Гілля шуміло,
співали листочки,
В травах лунали
зелені двіночки...
Вітер зі мною
в саду розмовляв...

Анастасія Тихонова,
*Білоцерківська спеціалізована
природничо-математична школа I-III ступенів №16*

* * *

Не розумію злого світу,
Його страждань, принижень, гніту,
Нечесних помислів і слів,
Які в серця вселяють гнів
І надлюдський тваринний жах
І пророкують людству крах!..
Не розумію світу злого...
Та вірю я – в Людину й Бога!..

Катерина Землянко

* * *

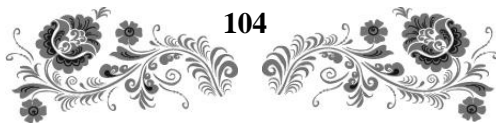
Сонце сяє, квітне море...
Журавлі летять до нас...
Чайка грає на просторі...
І гойдається баркас...

Моя химера

Журавлики летять
срібним ключем...
Ним відмикаю
чарівну скриньку,
що співає мені
веснянки!..

* * *

Барвисте
зайченятко
стрибає
по білих небесах...

Надія Дума,
*Білоцерківська спеціалізована школа
I-III ступенів №1 з поглибленим вивченням слов'янських мов*

* * *

Колись не був жорстоким світ,
Колись довкіл Добро цвіло...
І не було на світі бід,
Брехні, нещастя не було...

Буяли квітами сади,
І скрізь добродії жили...
Зійшло багато з гір води –
І квіти Щастя одцвіли!..

Добра зів'яли пелюстки...
Та вірим: янголи малі
Любові зерна залюбки
Посіють знову на землі!..

Анастасія Пономаренко,
Білоцерківський колегіум

* * *

Не журися, Україно...
Не трать сльози марно.
В тебе мова – солов'їна,
Мелодійна, гарна!..

Тьохни в гаї, соловейку,
Пісню колискову:
Слав кохану та рідненьку
Солов'їну мову!..

* * *

Біля мене сів горобчик,
мов маленький жвавий хлопчик...
Примостився на вікні –
посміхається мені!..

Вечірня колискова

Десь там, за обрієм, упало сонце...
Засяяло зірками в очі небо,
Проміння срібне лле в моє віконце...
Не зачиняй, матусю, ні, не треба!..

Послухаю ще трохи колискову
І цвіркуна, що зманює в садочок...
І місяця почую тиху мову...
І порахую, скільки в нього дочок...

Владислав Чубук,
Білоцерківський колегіум

* * *

В сонетах сонячного світу
Хатини рідного села...
Серпанком срібним оповита
Стежина, що в життя вела...

Припала інеем калина,
І сад, і Рось, і снігурі...
І розлились багрянні вина
По білій скатерті зорі...

* * *

Знов піснею влетіла в душу
Любов до рідної землі,
Де на межі старенька груша,
Де в соняхах снують джмелі...

Де край левади сохнуть трави
І пахне м'ятою в садах...
Вітчизни сонячної барви
Я хочу славити в піснях!..

* * *

Ми живемо, щоб жити й бути
Серед людей, степів, садів!..
І помираєм для спокути
Нажитих правдою гріхів...

Валентин Бабій,
*Білоцерківська загальноосвітня школа
I-III ступенів №20*

* * *

Є крила пісні, є крила слова!..
Дає ті крила нам рідна мова!..

* * *

Чудесні люди,
вкраїнська врода!..
Краса – повсюди,
жива природа!..
Верба зелена,
рясна калина...
Ти в серці в мене,
Україно!..

* * *

Вже відлітає осінь чарівна,
Дарує нам тепло своє вона!..
Осінні барви оксамитних скатертин
Ось-ось на білі поміняє з хуртовин...
Тамую подих, озираючи ліси,
І серце завмирає од краси...
І будять думку шати золоті:
Найважливіше – друзі у житті!..
Останні миті неземного дива
Прожити хочу з друзями щасливо!..

* * *

Про тебе, лиш про тебе – день і ніч...
Забуть не можу ніжних твоїх пліч,
Краси твоїх незайманих зіниць
У мареві дівочих таємниць!..

* * *

Так хочу пригорнутися до тебе,
Моя трояндо в золотому цвіті!..
Для тебе сонце, синьооке небо!..
Бо ти – найзагадковіша на світі!..

Ірина Рибачок

Серденько

О серденько моє в труді невпинне!
Працюєш ти для мене стільки літ...
Щомиті, щохвилини, щогодини
Я дякую тобі за білий світ!
За радість ту, що ти подарувало,
За щастя, сльози та веселий сміх...
Молюся, щоб віками не спинялось,
Бо ти любові й щастя оберіг!..

Заброда

Гаєм, лугом, сінокосом
Брів Грицько, задерши носа!
Манівцями, без дороги,
Біг, не дивлячись під ноги!..
Поспішав пустун-заброда,
Наробив багато шкоди...
Столочив суниць поляну,
Жабеняті лапку ранив...
На ходу зламав дзвіночка,
Потім з ніг звалив грибочка...
Зачепився за пенька –
Дав донизу сторчака!..
Лоба збив, коліно й носа...
Лікувати довелося!..
Полям, гаєм, садом нині
Ходить хлопець... по стежині!

Чи є такий ліс?

Є такий на світі ліс,
Де живе добродій Лис,
Де Лисичка щедра й щира,
Не краде Ворона сиру...
Де Зайчисько – богатир,
Сіроманець всім – кумир!..
Там Ведмідь не їсть малини,
Дружить з ним сім'я бджолина...
Там Кабан дерева садить,
Дуб його сусідству радий!..

Байка це. Усякий знає,
Що й лісів уже немає!

Катерина Герасимова,
*Білоцерківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №11*

* * *

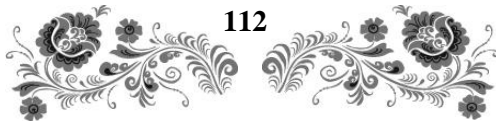
Я на яблунці сиділа...
І мене оса вкусила!..
Я – донизу полетіла...
А комасі дав Бог крила!..

* * *

Є на світі книг багато:
Про Незнайку, птицю-жар...
Лиш одна навчить читати:
Називається – Буквар!..

* * *

В саду візок – мов квіточка!
А в нім дрімає Віточка...
Вігуся прокидається –
Матусі посміхається!..

* * *

Зацвів при стежині
Барвінок блакитний,
Небесною синню
І сонцем налитий!..
На ньому проміння
Горить золоте...
На щастя й на долю
Барвінок цвіте!..

Як Горобчик друга шукав

Жив собі Горобчик і горя не знав. Одна біда – не мав друзів. Бо Горобчик був невихований, завжди всіх ображав. Тому ніхто не хотів з ним приятелювати.

Якось взимку Горобчик вкотре засумував...

Аж бачить – Синичка летить...

– Приві-іт! – цвірінькнув Горобець до пташечки. –
Давай з тобою дружити!..

– То й давай! – зраділа Синичка...

– Фу!.. Яка ти маленька та дрібненька!.. Нікчема якась та й годі!..

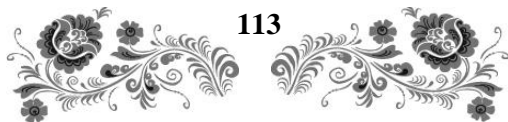
Синичка образилася й полетіла геть. Горобчик так і не зрозумів, чому Синичка не захотіла з ним дружити...

Аж ось летить старий Дятел...

– Дядечку Дятле, скажіть, чому зі мною ніхто не хоче товаришувати?..

– Я ненароком підслухав вашу розмову з Синичкою, –
відповів розумний Дятел. – Тобі слід навчитися шанувати інших птахів, не ображати їх. І тоді все буде гаразд...

Замислився Горобчик. І зрозумів нарешті свою помилку...

Одного сонячного зимового дня побачив Горобчик у дворі веселу зграйку червоногрудих снігурів. Пурхнув до гурту й чемно привітався:

– Добридень вам, братики-снігурики! Ви такі гарні й чепурні, дозвольте з вами погратися в сніжки!..

Снігурі з радістю погодилися. І взяли до свого товариства Горобчика.

З того часу в Горобчика з'явилося багато вірних друзів.

Хоробрий рибалка

Ось і прилетіло тепле літечко. Улюблена пора мого дідуся Толя, який живе в місті Узині. Влітку можна рибалити!..

Якось вихідного дня дідусь наварив каші, узяв вудочки і подався на Панський ставок рибалити...

А дідусь мій Толя – рибалка завзятий!.. Він ще ніколи не повертався додому без карасиків, плотвички... Іноді приносить жирних вусатих коропів.

От і цього разу дідусь вирішив піймати коропа-вусача. Запринадив кашею, одяг наживку горохову і закинув вудочку. А вудочка в дідуся довга, тоненька й гнучка!..

Раптом поплавець підскочив, далі похилився набік і почав тонути... Рибалка смикнув удилище й відчув – на гачок вчепилася велика рибина!.. Колесом зігнулася вудочка й дідуся потягла на глибоке... Щоб не тріснула жилка, рибалка забрів у воду, в густий очерет...

Довго змагався дідусь з коропом-вусачем, а таки піймав його і витягнув на берег!..

Щасливий дідусь Толя засів у кублі з очерету і продовжував рибалити...

Аж раптом відчув легкий біль у правій нозі нижче коліна!.. Підкотивши холошу, дідусь побачив... чорну пузату

п'явку!.. Вона присмокталася до ноги і глибоко вп'ялася в тіло...

Наледве одірвав дідусь Толя кровопивцю, похапцем зібрав спорядження, скочив на велосипеда й помчав додому...

Обробляючи рану, дідусь вилив на неї увесь запас йоду!.. Так обпік ногу йодом, що до самого вечора кульгав та й кульгав подвір'ям....

На вечерю бабуся засмажила коропа!..

Було так смачно, що дідусь забув і про п'явку...

Досвіта, коли дідусь Толя прокинувся, довго шукав у коморі старі гумові чоботи. Далі рибалка знову наварив каші, гороху та й подався на Панський ставок...

Так я переконалася, що справжнього рибалку може налякати хіба що крокодил!

Фото з дельфіном на згадку

В нашому сімейному фотоальбомі зберігається світлина: на фоні моря –я, моя маленька сестричка Наталочка і... великий дельфін. Розповім про це загадкове фото...

Змалку я мріяла про меншого братика чи сестричку. Мрія моя збулася!..

За кілька днів до мого дня народження у мене з'явилася сестричка. Маму виписали з лікарні якраз на мої іменини – другого лютого. Мені урочисто вручили великий конверт з овчини, перев'язаний рожевою стрічкою, звідки виглядала крихітна синьоока кирпатенька дівчинка, яку я вирішила назвати Наталочкою.

Сестричці виповнився рік. Вона вже впевнено ходила на своїх маленьких ніжках, вимовляла моє ім'я. Це в неї виходило найкраще. Незабаром Наталочка стала їсти кашу й дорослий суп. Ми вирішили влітку поїхати на відпочинок...

Настало тепле літечко. Ми поїхали на Чорне море в Залізний порт. Мама хвилювалася, як зреагує Натуся на

велику кількість води. Але її маленька донечка виявилася дуже сміливою. Вона залюбки наближалася до моря і з задоволенням плескала долонями по водиці.

Часто, коли море було тихе і на ньому відбивалося золоте сонечко, спостережливі відпочивальники могли бачити дельфінів, які, граючись, підпливали до самого берега...

Якось ми прибули на пляж. День був золотий!.. Я сиділа на теплому пісочку, наглядала за сестричкою й насолоджувалася шумом прибою. Мама розклала речі під парасолькою, а татко надував круга. Ніхто, крім мене, й не помітив, як Наталочка підбігла до води і показала пальчиком на море. Я підійшла, взяла її за маленьку ручку, і ми забрели в теплу водицю. Там, куди пальчиком показувала Натуся, я побачила... дельфіна!..

Дельфін дивився на нас лагідними очима й махав плавничком, наче запрошував подружитися...

Удвох із сестричкою ми осідали нашого нового друга і вирушили в морську подорож...

Сидячи верхи на дельфінові, я міцно тримала рукою за плечі сестричку, яка сиділа спереду і ніжно гладила незнайому тваринку. Згодом з'ясувалося, що дельфін уміє розмовляти! Він сказав, що зовуть його Деном і що він хоче показати нам свій підводний світ. Ми погодилися...

Ден познайомив нас зі своїми батьками, показав морську школу. Розповів про свою стару мудру вчительку тітоньку Черепаху. А ще відкрив нам таємницю, що в підводному царстві живе страшна стара зубата акула, яка охороняє піратські скарби і яку бояться всі риби.

Матінка Дена пригостила нас обідом. Ми смакували морську капусту, корисну для здоров'я, що містить у собі багато йоду...

Погостювавши, розпрощалися, адже мама й тато вже, напевно, хвилюються на березі. Але Ден заспокоїв нас. Він

сказав, що послав батькам вісточку з молодою морською чайкою...

Коли ми повернулися на берег, то сфотографувалися на згадку про цю незвичайну подорож.

Квіти

Моя бабуся, котра мешкає в Узині, любить вирощувати квіти. Щодня, коли немає дощику, вона щедро поливає грядку.

Якось я приїхала до бабусі на гостини. Мені дуже подобається милуватися клумбами. Але квіти цього разу були дуже сумними – засуха...

Я швиденько принесла відерце водиці з кринички, взяла лійку й почала поливати...

Квіти ожили й посміхнулися. Вони дуже раділи, коли краплі прохолодної вологи потрапляли на пелюсточки та листочки...

Та недовгою була радість на клумбі. Політі квіти попіднімали голівки й розпочали суперечку.

– Я найкраща з-поміж вас! – почала гордовита Троянда.
– В мене гарні пелюстки та гострі колючки!..

– Ні, я найкрасивіша! – заперчила Ромашка. – Я наче принцеса: маю білі пелюстки й золоту корону!..

А рожевий Мак скромно стояв і слухав. А потім тихо мовив:

– Кращі ті квіти, що не вихваляються, а милують око й приносять користь людям!..

Ромашка з Трояндою вирішили, що Мак нічого не тямить...

А Горобчик почув суперечку й розцвірінчався на весь сад:

– А хочете, я вас помирю?

– Гаразд, – погодилися Троянда з Ромашкою.

– Ви всі дуже гарні, – розпочав Горобчик, – але Мак має рацію. Кращий не той, хто лише вроду має гожу, а той, хто ще й користь приносить! Тож найкращий з-поміж вас – Мак!..

– Але ж є квіти, що народжені лише для краси. Такі квіти приносять радість людям, – зауважила Троянда.

– Твоя правда, – погодився Горобчик, – і такі квіти на землі потрібні. Але тут мова йде про скромність.

Хоч і важко було, але здоровий глузд переміг: Троянда з Ромашкою погодилися в усьому з Горобчиком...

Я ж із цієї суперечки зрозуміла, що краса не тільки в зовнішній принаді, а й у розумі, скромності й повазі до людей.

Вікторія Ярмола,
*Білоцерківська спеціалізована школа
I-III ступенів №1 з поглибленим
вивченням слов'янських мов*

Осінь мелодія

Діброва над Россю...

Чарівним пензликом розфарбувала пізня осінь листочки
– в золотавий, помаранчевий та багряний...

Торкнувся пензлик і налитого яблучка, і вогняно-
червоної калини...

Та чомусь на душі трепетно й тривожно...

Прощально курличуть журавлі в небі...

Все глибше зариваються в нірки мишенята, зі смутком
оглянувши перед тим опустілі лани. Заховавши в дупла
останні горішки, білочка розпушує руду шерстку...

Повіває холодом...

На носі перші приморозки...

Анна Мельничук,
*Білоцерківська спеціалізована
природничо-математична
школа I-III ступенів № 16*

Дощ забирає найближчих

...Всю ніч лив дощ. Вранці, не зважаючи на негоду, люди, як завше, кудись поспішали, метушилися...

Тільки одна дівчинка, закутавшись у ковдру, сиділа біля розчиненого вікна й прислухалася до людських кроків, шуму й шелесту... Так, саме прислухалася, оскільки була незрячою...

А дощ продовжував падати... Дівчинка лягла в ліжко. Хотіла заснути, щоб хоч уві сні побачити сонечко, деревце, улюблене піаніно, на якому колись її вчила грати мама. Та мами вже немає. Її забрав дощ...

Колись пізно ввечері вони з мамою верталися додому. Періщила сильна злива. Стояла суцільна стіна дощу. Аж раптом із-за рогу вилетіла автівка!.. Аварія лишила дитину сиротою і позбавила зору...

Минуло вже роки, а рани на серці ще кривавились...

Саме тепер, коли дівчинку здолала недуга, вона відчувала свою самотність як ніколи. Сумно лежала в ліжку, час від часу зволожуючи язиком потріскані губи...

Бабуся прикладала до чола великі й холодні листи капусти, поїла гарячим чаєм з медом. Але нічого не допомагало. Не було поруч коханої матері...

Холодні краплі дощу скапували з дахів, ятрили серце, нагадували про минуле...

Боже, яка нестерпна злива!..

Анастасія Тихонова,
*Білоцерківська спеціалізована
природничо-математична
школа I-III ступенів № 16*

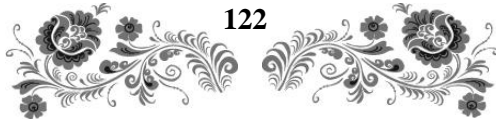
Цвіт Щастя...

– Чорноброва й кароока, така прекрасна, неначе весна!
Вона приходиться і завітчує все навколо, пливе, ніби лебідка, а
за нею – квітуча доріжка. Голос – неначе солов'їна пісня:
такий журливий, ніжний... Він манить і чарує молодих
парубків. Оце дивне створіння не людина й не звір...

– Казна-що верзеш, Василю, неначе п'яний... Де ти був?
Мабуть, знову до ключниці ходив.

– Здоровий і зовсім тверезий. Бачив я її, бачив у лісі, а ще
одну – в річці... Вони прекрасні, хоч і лихі!..

– Дурні балачки, Василю... Хлопці, ви ж не вірите цим
вигадкам? – озвався Микола до друзів і знову перевів погляд
на Василя, якого трясло чи то від холоду, чи то від усього

побаченого. – Та чого ти боїшся? Ну примарилося тобі... Напевно, знову погуляв гарненько, до лісу побрів, біля річки блукав та все про свою красуню Настуню мріяв. А вона ж така, що до неї не на всякому коневі під'їдеш!..

Микола говорив, а хлопці зареготіли...

– Чуєш, Василю, а ти часом чортів не бачив чи відьом скажених, що над селом літають? – піджартовував далі Микола...

Та Василь добре знав, чому Микола йому не вірить: сам до нестями закоханий у Настю, і тепер при кожній нагоді кепкує з Василя перед хлопцями. І сміється так, неначе Люцифер, з пашеки якого вилітають язики полум'я...

– Самі ви чорти. Не хочете, то не вірте, а я бачив тих істот, і коли будете вночі лісом блудити чи біля річки снувати, пригадаєте мої слова. Когось із вас неодмінно якась нечиста сила вхопить, – розлючено відповів Василь і побіг до села, щоб іще не побили, бува.

Після того випадку всі насміхалися з Василя, але блукати глухими нетрями все ж ніхто не наважувався.

Василь був гарний на вроду, розумний і добрий, та тільки дивним його вважали, тому уникали і хлопці, й дівчата. А знатна красуня Настуся і бачити його не хотіла, казала, що такий хлопець не вартий і мізинця її. Та хоч як не зневажала його дівчина, Василь не хотів відступати...

Якось на Івана Купала побачив, як дівчата віночки пускають, та як шубовсне в річку, як не вхопить Настусин віночок і, радісний, повертає, а Настя знову той віночок в річку, як непотріб.

Так було і цього разу. Ще сонце не встало, а Василь уже до річки побіг, заховався в кущах і став чекати на дівчат, що мали прийти з віночками.

Аж ось і вони, красуні. Поперед усіх Настуся. Іде, віночок у неї такий барвистий, квітами та ягодами прикрашений, так пасує чорнявій панянці з карими очима...

Дівчата йдуть, співають. Василь аж замилювався: ото справжня краса! Та так задивився, що не згледівся й сів у кропиву, а потім як вистрибне та як загорлає:

– Господи Боже, і що за напасть така?!

Дівчата з того нумо сміятися, а Настуся ще й примовляє:

– Чого ж це ти, Василю, Бога згадав? Ще недавно чорти вижались та нечисть усяка?

Хлопець од сорому аж у річку скочив, аби охолонути.

– Та годі вам, дівчата! Оце зажив слави на все село... – сказав хлопець, вибираючись на берег.

– Та ж не тільки на наше, а й на сусідне! – озвалася Настя.

– Чому ти насміхаєшся, Настусю? Я ж заради тебе сюди прийшов.

– Ніколи не бачила, щоб заради мене хтось у річку чи в кропиву стрибав.

– Так, саме заради тебе і твого віночка. Саме я його виловлю!..

– Я це знаю, тому не один, а декілька віночків сплела, бо ще й інші хлопці є.

– А я всі виловлю. І все для тебе зроблю. Виконаю всяку твою забаганку! Проси все, що хочеш!

– І все дістанеш? Ну гаразд, якщо вже ти оту нечисту силу так любиш, піди сьогодні вночі до лісу й принеси мені цвіт папороті. Принесеш – буду твоєю, а злякаєшся – бачити тебе не хочу.

Після Настусиних слів усі замовкли, мовчав і Василь, та вже за мить, глянувши в карі очі дівчини, переконливо мовив:

– Гаразд, Настусю. Принесу тобі цвіт папороті, покладу тобі під віконечко.

– Побачимо, який ти сміливий.

– А чи не жаль мене буде, коли не повернусь?

– Не повернешся, то, певно, заховаєшся. Я ж тебе знаю.

– Добре, Настусю... Жаль тільки, якщо не побачу більше твоїх карих очей, не помилуюся ними.

Нічого на те не сказала дівчина. Тільки подивилася на Василя, ніби востаннє його бачить.

Пішов хлопець не прощаючись, сумно похиливши голову.

А дівчата збилися в гурт навколо Настусі:

– Що ж ти наробила? А якщо й справді не повернеться?

– Та куди ж він подінеться, дівчата? Не вхопить же його нечистий?

І тут Настуся затулила руками личко й заплакала!..

– Не плач, Настуню, до вечора ще багато часу, передумас Василь. А коли й ні, то нічого з ним не станеться, – заспокоювала котрась із дівчат.

Поки дівчата втішали Настю, Василь налаштувався в дорогу.

Довго йшов хлопець понад річкою...

Аж сів перепочити. Задивився на течію. А вода ж така чиста, як дзеркальце. Раптом у тому дзеркалі щось заворушилося. Поглянув Василь на воду, а там личко – гарне-прегарне, милується не намилується. Тільки замість ніг у красуні – риб'ячий хвіст!..

– Василю, куди ж ти підеш? Тебе дома ніхто не чекає. Настуся тільки радіє, що ти пішов. Зараз вона на святі з Миколою разом. Ось підійди, глянь...

Хлопець тихо підійшов до води і, глянувши, справді побачив Настусю з Миколою. Вони, взявшись за руки, стрибали через полум'я. Розлютився Василь, а Русалонька й говорить тонесеньким голосочком:

– Не кохає вона тебе. Зі мною щасливий будеш! – та й ухопила Василя за руку.

Відчув парубок, що Русалка на глибінь манить. Зібрав останні сили, шарпнув руку й вирвався з лабет залицяльниці. Розлючена істота пірнула в густий очерет. А Василь дав драла...

Добіг аж до лісу... Але від задуму не відмовився. Коли стемніло, вирушив навмання...

Забрів у хащі. І раптом почулися крики, регіт, пісня моторошна. «Мабуть, добре свято чортяки собі влаштували!» – подумав Василь, та не зупинився. Усе далі й далі вела його стежка...

І раптом у вічі Василеві вдарило сліпуче сяйво!.. Підійшов ближче, сховався за дерево та й став придивлятися. Ніколи в житті ще дива такого не бачив!..

Навколо багаття чортяки кружляють, гуляють, а в тому багатті квітка папороті палає!.. Оговтався хлопець та й поліз на дерево, що над квіткою росло. Виліз на самісінький вершечок... Аж раптом гілка обірвалася і Василь звалився просто в багаття!..

Дивно, але вогонь зовсім не обпik Василя. Він був холодний!..

Доки чорти не отямилась, Василь схопив квітку, голосно свиснув на всі пальці, аж нечисть відсахнулася, та й помчав геть поміж дубами...

Дорогу закоханому осявала папороть, а чорти в темряві слід хлопця загубили...

Зміст

1. «Рожевий ранок» над срібною Россю.....	3
2. Марина Дубовик.....	7
3. Павло Груленко.....	12
4. Богдан Івахненко.....	17
5. Поліна Кириченко.....	19
6. Вероніка Рухаленко.....	22
7. Катерина Огняннікова.....	25
8. Юлія Іщенко.....	27
9. Яна Баркова.....	30
10. Анна Морозова.....	34
11. Анастасія Кабан.....	37
12. Вадим Ковальчук.....	39
13. Наталія Косенко.....	42
14. Алла Доннер.....	46
15. Олександра Афоніна.....	49
16. Катерина Чуприна.....	51
17. Катерина Сидоренко.....	53
18. Діана Ятел.....	55
19. Володимир Пиркало.....	57
20. Анастасія Бондаренко.....	59
21. Софія Пархоμεць.....	60
22. Назарій Романюк.....	62
23. Михайло Діденко.....	63
24. Катерина Кривошея.....	65
25. Вікторія Тихонюк.....	67
26. Олена Андреева.....	68
27. Софія Матвеева.....	69
28. Софія Слюсар.....	71
29. Вікторія Похилько.....	73
30. Маргарита Шевченко.....	75

31. Анна Чирва.....	76
32. Вікторія Міропольцева.....	79
33. Юліана Гребенюк.....	82
34. Юлія Коссе.....	84
35. Олена Горобець.....	86
36. Юлія Губеня.....	88
37. Наталія Кравченко.....	90
38. Галина Охрончук.....	92
39. Наталія Таравська.....	94
40. Світлана Якименко.....	96
41. Ігор Растівський.....	97
42. Дмитро Плахотнюк.....	99
43. Ольга Криворот.....	100
44. Анна Манелюк.....	102
45. Ганна Майнаківська.....	102
46. Вікторія Підгорна.....	103
47. Анастасія Тихонова.....	104
48. Катерина Землянко.....	104
49. Надія Дума.....	105
50. Анастасія Пономаренко.....	106
51. Владислав Чубук.....	107
52. Валентин Бабій.....	108
53. Ірина Рибачок.....	110
54. Катерина Герасимова.....	112
55. Вікторія Ярмола.....	119
56. Анна Мельничук.....	120
57. Анастасія Тихонова.....	122

ББК 84.4 УКР6

Літературно-художнє видання

Літературний альманах
«Диво стоголосе»

Редактор В.І. Дідківський
Коректор Т.Г. Біла
Відповідальний за випуск Р.П. Григоренко
Літературний консультант П.І. Розвозчик
Автори проекту О.А. Корнієнко, Т.А. Шпак

Літературний альманах «Диво стоголосе» – результат пошуків творчого колективу літературної студії «Рожевий світанок» (*Білоцерківська міська централізована бібліотечна система. Центральна бібліотека для дітей*).

Кожен із авторів має власний погляд на світ, природу, життєві проблеми, але об'єднує їх любов до рідного краю, рідного слова, прагнення творити.

Підписано до друку 25.11. 2013
Формат 60/90/16
Папір офсетний. Гарнітура «Таймс».

Альманах видано за сприяння
Білоцерківської міської централізованої
бібліотечної системи (*в.о. директора Григоренко Р.П.*),
відділу культури і туризму
Білоцерківської міської ради (*начальник Красножон П.І.*) та
управління освіти і науки Білоцерківської міської ради
(*начальник Петрик Ю.Ф.*)

Запрошуємо юні таланти до співпраці!
Засідання літературної студії проводиться
кожної другої та четвертої неділі місяця
о 12 годині в приміщенні центральної бібліотеки для дітей
за адресою : вул. Леваневського, 55

тел. 7-30-73